

Grevci metal işçilerine selâm! Selâm işçi sınıfının yiğit direnişine MESS DE EZİLECEK, OLİGARŞİ DE!

B U gün otuz binden fazla metal işçisi patronlar çetesine karşı yiğitçe direniyor. Şiş göbekli patronlar çetesinin oluşturduğu MESS, işçilerin haklı taleplerini tanımamak için dayatıyor. Onların uğraşı işçileri daha fazla sömürebilmek, milyonlarına milyonlar katabilmek. İşçiler ise sömürüden tam olarak kurtulamayacak olsalarda, bu günkü sömürü düzeni içinde bir parça daha fazla hak elde etmek, biraz olsun daha iyi yaşama imkanlarına kavuşabilmek için uğraşıyorlar. Biz üzerimizdeki sömürünün ağırlığını biraz olsun azaltabilmek için mücadele ederken, onlar bizi daha çok sömürebilmenin yollarını arıyorlar.

Patronlar çetesi bizi ezmek için bütün imkanlarını kullanıyor. İşçileri dize getirmek için ordularına, polislerine, ellerindeki tüm devlet güçlerine güveniyorlar. Ama bizde, işçilerin birliğinin yarattığı çelikten direniş azmine, 15-16 Hazirandan gelen şanlı mücadeleye geleneğimize güveniyoruz. 15-16 Haziranda polisin, ordunun ve bürokrat sendikacıların bütün engellemelerine rağmen tankların ve toplum polislerinin kurduğu barikatları aşarak gerçekleştirilen 15-16 Haziran direnişinin şanlı anısı bize ışık tutuyor.

İşçi sınıfının çelikten birliği, MESS'i dize getirecektir. Profilo, Mannesman, Auer, Man, Arçelik, Sungurlar, Beko, Boronkay, Siemens, Simko'nun yiğit işçilerinin çelikten kolları patronlar çetesini ezecektir.

Ama grev sadece bu günkü düzen içinde biraz daha iyi hayat koşulları elde etmek için yürütülen bir mücadele aracı değildir. Eğer mücadeleyi bu kadar dar bir amaca yöneltirsek mücadelemizin ürününü göz ardı etmiş kurtuluşumuzun gerçek yolunu bir kenara bırakmış oluruz.

Çünkü bu gün patronlar bize biraz daha fazla ücret ve hak tanısalar bile sömürüden kurtulmayacağız. Bunu hepimiz artık çok iyi biliyoruz. Bu gün bizim ücretlerimize biraz zam yaparlar, yarın bir devalüasyon yaparlar veya başka yollarla hayat pahalılığını bir kat daha artırırlar ve bir elleriyle verdiklerini öbür elleriyle alıverirler. Bu yüzden biz çok iyi biliyoruz ki, işçi sınıfının gerçek kurtuluşu üretim araçlarının toplumsal mülkiyetini sağlamakla, herkezin emeğinin karşılığını aldığı, YENİ BİR DÜZEN kurmakla mümkündür. Böyle bir düzen ise ancak ve ancak bütün iktidar gücünü bir avuç sömürücü azınlığın (Oligarşinin) elinden almak

ÖZEL SAYI 2 / 12 HAZİRAN 1977

100 KURUŞ

ve bu gücü tüm ezilenlere vermekle gerçekleşir. Sömürüyü ortadan kaldırmamanın yolu bu yüzden DEVRİM'den geçer. Sınıf mücadelesinin en önemli kanunu budur.

İşçi sınıfının düşmanları sadece bu gün karşımızda yer alan patronlar değildir. Patronlar ülkemizdeki diğer sömürücülerle, toprak ağaları ve tefeci tüccarlarla tüm ezilen halka karşı birleşerek bir sömürücü azınlık oluşturuyorlar. Bu sömürücü azınlık çetesi, bütün halkı, işçileri, köylüleri, öğretmen ve memurları sömürüyor ve eziliyor.

Bu yüzden mücadelemizi sürdürürken sömürücü zorbalara karşı bütün emekçilerle, memur, öğretmen ve gençlikle birleşmeliyiz. Mücadelemiz bütün emekçi halkın kurtuluşu yolunda ileri bir adım olacaktır. İşçilerin, köylülerin, memur, öğretmen ve gençliğin birleşik mücadelesi MESS'i de ezecektir, Oligarşiyi de!

YAŞASIN METAL İŞÇİLERİNİN MESS'E VE OLİGARŞİYE KARŞI YÜRÜTTÜĞÜ MÜCADELE!

YAŞASIN İŞÇİ SINIFININ VE TÜM EMEKÇİLERİN EMPERYALİZME VE OLİGARŞİYE KARŞI MÜCADELESİ

TEK YOL DEVRİM — KURTULUŞA KADAR SAVAŞ

15-16 Haziran direnişinin anısı yolumuzu aydınlatıyor

15-16 Haziran olayları, işçilerin tek bir yumruk gibi sıkılı, tek bir yürek gibi atan, birlikteliğinin hakim sınıfların tankının, tüfeğinin, copunun nasıl üstesinden geldiğini kanıtladığı gibi; sevimli görünüşleri altındaki hakim sınıfların, nasıl gaddarca ve insanlık dışı yöntemlerle halka saldırdığını, ama gene de, ne kadar kof olduğunu kanıtlamıştır.

Dün, hakim sınıfların önerdiği tek tip sendikacılık önerisini şanlı bir direnişle yerle bir eden işçi sınıfı z;bugün de, işçilerin karşısına bir bütün olarak çıkan patronlar örgütü MESS'i yenecektir.

Ve hakim sınıfların gücü, ne de reformist ve revizyonist sendika ağalarının engellemeleri, bu mücadeleyi çiduramayacaktır. Bu mücadelenin ismi sınıf mücadelesidir. Ve yalpalamaya yer yoktur. Tarihin tekerliğini geriye doğru çevirmeye çalışanlar bu tekerleğin altında ezilmeye mahkumdurlar.

Mücadelemiz kurtuluşa kadar sürecektir

İŞÇİ sınıfının bu savaş okulunda geniş kitleler eğitiliyor. Metal işçilerinin oligarşiye karşı verdikleri mücadeleyi bütün diğer işçiler ve emekçiler dayanışma ruhu içinde izliyorlar.

Biz işçiler olarak biliyoruz ki; fabrikalara, topraklara, bankalara, ticarete oligarşi dediğimiz küçük bir sömürücü azınlık sahip olduğu sürece bu soygun düzeni devam edecektir. Oligarşik diktatörlük devrimci bir şekilde yıkılmadan ne bize, ne de tüm yoksul halkımıza kurtuluş yoktur. Esas amacımız, iktidardaki sömürücü azınlığın (oligarşinin) soygunu ve diktatörlüğe dayalı düzenini devirmektir.

Ama bugün gücümüz daha buna yetmiyor. Yeterince örgütlü değiliz. Yeterince eğitilmedik. Bir taraftan sömürücülerin iktidarını yıkmak için mücadelemizi sürdüreceğiz. Diğer taraftan da, bu mücadelemizi kolaylaştıracak şekilde ekonomik-demokratik mücadele vereceğiz.

Grevler bize işçi sınıfının birliğinin önemini tekrar öğretiyor. Onun için tüm çalışanlara grev hakkı istiyoruz. Memurlar ve tarım işçileri de daha iyi bir hayat yaşayabilmek için grev yapabilmeli.

Greve çıkmak için ne kadar uzun formaliteler gerektiğini gördük. Bu formalitelerin hepsi kaldırılmalı. İşçiler istedikleri zaman, greve çıkabilmeli. Patrona nefes alacak zaman bırakılmamalı. Toplu sözleşme imzalandıktan sonra yeni haklar isteyebilmeliyiz. Bu haklar için yeniden greve çıkabilmeliyiz.

Bugün başka fabrikaların işçileri de bizleri destekleyebilmek için greve çıkabilseler, bugünkü mücadelemizde çok daha güçlü oluruz. Onun için, dayanışma grevi için de mücadele etmeliyiz. Genel grevi oligarşiye kabul ettirmeliyiz.

Lokavt işverenlerin, patronların, parababalarının soygunu ve sömürü düzeninin devamı için bizlere karşı kullandıkları bir araçtır.

Lokavt patronların bizleri düşük ücretler, yok denilecek sosyal haklar ve hepsinden önemlisi iş güvenliğimiz olmadan çalıştırarak, daha fazla kâr etmek için kullandıkları bir karşı silahtır.

Bu tehditi ortadan kaldırmak, silahlarını ellerinden alıp kırmak, parçalamak, yok etmek gerekir. Bunu da mücadelemizle sağlarız.

Kendi isteğiyle işten ayrılanlara kıdem tazminatları verilmeli.

Kıdem tazminatı çalışan her yıl için 45 gün üzerinden ödenmelidir.

Yıllık ücretli izin süreleri uzatılmalı.

Çalışma süreleri haftada 40 saate inmeli, ücret ödemeleri 48saat üzerinden yapılmalıdır.

SSK primlerinin tümünü işverenler ödemeli.

Asgari ücret her 6 ayda bir arttırılmalı.

İş teminatı sağlanmalı.

Daha fazla gelirimiz olmalı. Ücretler ve yan ödemeler bizi en azından insanca geçindirecek kadar olmalı.

Toplu sözleşme her yıl yapılmalı

Fabrikalarda iş emniyeti sağlanmalı, iş kazalarının engellenmesi için her türlü tedbir alınmalıdır.

Bu taleplerimizin bir kısmını bu düzende de gerçekleştirmek mümkün. Oligarşiye karşı tutarlı bir şekilde mücadele edersek, dostumuzu düşmanımızı iyi tanırsak, bazı haklar daha sağlayabiliriz.

Bu sömürü düzeninde yeni haklar almak için, gelirlerimizin artması için mücadele etmeyi küçümsemeyiz.

Ama bu ve benzeri haklar için mücadele sömürüyü ortadan kaldırır mı? Emekçilerin iktidarını getirir mi? Üretkenleri yönetime getirir mi?

HAYIR.

Oligarşinin diktatörlüğü devrilmeden, fabrikalar patronların elinden alınmadan, toprak ağalarının toprakları yoksul köylülere dağıtılmadan, bankalar, sigorta şirketleri, büyük ticaret kamulaştırılmadan dertlerimize derman bulunmaz. Grev yaparız, direniş yaparız. Ama şöyle arkamıza bir dönüp baktığımızda görürüz ki, gide gide bir arpa boyu yol ancak gitmişiz.

Ekonomik mücadele önemlidir. Ama asıl önemli olan iktidar mücadelesidir. Emekçi halkımızın iktidarı kurulmadan ne gerçekten bir iş teminatımız olur, ne ücretlerimiz gerçekten artar, ne de insanca çalışabilir ve yaşayabiliriz.

İşte bunun için grevler birer savaş okulu olmak zorunda. Grevleri sadece daha yüksek ücret zammı almanın yolları olarak görmeliyiz. Grevler, geniş işçi kitlelerinin iktidar savaşına hazırlandığı birer okul haline getirilmelidir.

EKONOMİK mücadelede işçi sınıfı olarak elimizde grev ve direniş silahlarımız var. Bu silahları iktidar mücadelesinin bir aracı olarak kullanmalıyız.

İşçi sınıfının ve tüm emekçilerin kurtuluşu emekçi halkın iktidarındadır. Ancak emekçi halkın iktidarı fabrikaları patronların elinden alacaktır. Ancak emekçi halkın iktidarı toprak ağalarının topraklarını yoksul köylülere dağıtacaktır. Emekçi halk iktidarının yolu ise devrimden geçer. İktidardaki oligarşi devrim olmaksızın mevzilerini terketmeyecektir. Ekonomik mücadeleyi siyasi mücadeleye bağlamalıyız. Patronlar fabrikalara sahip olduğu sürece toplu sözleşmelerle alınacak bir kaç kuruş zamlı dertlerimize derman bulunabileceğini sanmamalıyız.

Grevler ve direnişler, geniş kitlelerin siyasi mücadele için, iktidar mücadelesi için eğitildiği birer okul olmalıdır. Grevler savaşın kendisi değildir. Asıl savaş, iktidar için verilen savaştır. Grevler bu asıl savaş için birer eğitim alanı haline sokulmalıdır.

Her fabrikada sosyalist işçi arkadaşlar vardır. Grevler ve direnişler, bu arkadaşların mücadele içinde pişmelerini, kadrolaşmalarını sağlayacaktır. Grev ve direnişlerin birer savaş okulu haline dönüştürülmesi bu arkadaşların sırtındadır.

Fabrikalardaki işçi arkadaşlarımızın çoğu henüz bu düzene umut bağlamıştır. Sosyalizmi yeni yeni öğrenmektedir. Toplu sözleşmelerle alınan ve Meclisten çıkan kanunlarla verilen haklardan başka hak alınmayacağını sanmaktadırlar. Kendi sınıfının, emekçi sınıfların gücünü bilmemektedir. Bu nedenle de sorunlarının çözümünü için emekçi halka güvenmemektedir. Baskı ve sömürünün farkındadır, ama çıkış yolunun nerede olduğunu bilmemektedir. Devletin ve ordunun kimin hizmetinde olduğunu henüz öğrenmemiştir. İktidar mücadelesini ve emekçi halkın iktidarını ne demek olduğunu henüz kavrayamamıştır.

BU DÜZENDE KURTULUŞ YOK. HEDEF EMEKÇİ HALKIN DEMOKRATİK İKTİDARI OLMALIDIR.

Fabrikalardaki sosyalist arkadaşlarımızın ilk görevi işçi kitlelerinin kurtuluşu grevde görmelerini sağlamak, geniş işçi kitlelerinin bu düzene olan umudunu kırmaktır. Revizyonist sendika ağaları, başarıyla bitmiş grevleri zafer olarak ilan etmekte, istenilenlerin elde edildiği reklamını yapmaktadırlar. Grevleri bu şekilde ele almak, bu düzen içinde sorunların çözülebileceği umudunu pekiştirir. Patronlar fabrikalara sahip oldukları sürece, iktidarda bir avuç zorba olduğu sürece, bir grev sonucu alınmış üç beş kuruş fazla bir kıymeti yoktur. Düzenin ipleri patronların elindedir. Türk parasının değeri düştüğünde, fiyatlar hızla arttığından alınan zamlardan geriye hiç bir şey kalmaz. Geniş işçi kitlelerine iktidar mücadelesinin önemi sürekli olarak vurgulanmalıdır. Grevler, bu iktidar mücadelesi için birer manevra alanı haline getirilmelidir.

Kitlelerin eğitimi eylem içinde olur. Geniş kitleler yaşayarak ve yaşadıkları olayları değerlendirecek öğrenirler. Toplu sözleşme görüşmeleri sırasında işçilerin pek çok haklı talebi patronlarca küstah bir şekilde reddedilmiştir. Düşman apaçık ortaya çıkmıştır. Ücretlerimizin artmasına karşılık, Yüzündeki "baba patron" maskesini atmıştır. Böyle bir durumda etliye sütlüye hiç karışmayan işçiler bile patrona hıncı duyarlar, işçilerin birliğinin önemini anırlar. Patrona espionluk yapan, işçinin birliğini bozan işçiler dövdür, hastanelik edilir. Bu tür eylemler işçilerin birleşmesi gereğini anlaşılmasının ilk basamağıdır. Öncü işçilerin devrimci kadrolar haline dönüşmesi bu tür mücadelelerden geçe geçe olur.

GREVLER BİRER SAVAŞ OKULU OLMALIDIR

Grevler, gerçek üreticinin kim olduğunu bir kez daha kanıtlar. Patronların nasıl birer parazit olduğunu bir kez daha gösterir. Grev oldu mu fabrikadan mal çıkmaz. Makinalar fabrikada durur, patron fabrikaya gelir. Ama mal çıkmaz. Patronun üretimde hiç bir katkısının olmadığını herkes görür. Sosyalist işçilerin görevi, hiç bir katkısı olmayanların üretilenlere el koymayacakları bir düzenin nasıl kurulacağını işçi kitlelerine öğretmek olmalıdır.

HEDEF SADECE KENDİ PATRONUMUZ DEĞİL. İKTİDARDAKİ BİR AVUÇ ZORBA

Sarı sendikalar da grev yaparlar. Ama bu grevlerde hedef sadece o işyerinin patronudur. Mücadele sadece bu insana karşı verilir.

Grev çıkan işçi karşısında polis ve jandarmayı bulur. Kanunlar zaten küçük bir sömürücü azınlığın kanunlarıdır. Bir çok patron grevdeki işyerinin patronuna yardım eder. Patronların örgütleri (örneğin MESS) patrona grev yardımı yapar.

Patronların tek tek insanlar olmadıkları, bir sınıf meydana geldikleri grev ve direnişlerde açıkça ortaya çıkar. Sosyalist işçi arkadaşların görevi bu durumu işçi kitlelerine göstermek ve buna karşı nasıl mücadele edileceğini öğretmektir.

Grevler, devletin, ordunun ve kanunların gerçek yüzünü ortaya çıkarır. Hakim sınıflara sorsanız, devlet tarafsızdır. Ordu herkesin ordusudur. Kanunlar bütün milletin çıkarlarını güzetir. İşçi arkadaşlarımızın bir çoğu bunlara inanır. Askerliğini yapmış işçilerin büyük bir kısmı, ordunun hakim sınıfların emrinde olduğunu kabul etmek istemez. Grevler ve direnişler gerçekleri bir kez daha ortaya çıkarır. Devlet tarafsız değildir. Sömürücü bir azınlığın devletidir. Ordu hakim sınıfların, oligarşinin emrindedir. 15-16 Haziran o'yları, sıkıyönetimler, işkencehaneler, DGM direnişi, Profilo olayları bunları hep kanıtlamıştır. Kanunlar tarafsız değildir. İktidardaki sömürücü azınlığın kanunlarıdır. Her adım attığımızda karşımıza bu kanunlar çıkar. Elimizi kolumuzu bağlar. Devrimci işçi arkadaşların görevi, bu gerçekleri geniş kitlelere öğretmektir. Patronların malını koruyan polisi ve jandarmayı bilinçsiz işçi arkadaşlara göstermektir. 15-16 Haziran günlerinde, Profilo'da ordunun yaptıklarını anlatmaktadır.

KURTULUŞ YOK TEK BAŞINA. YA HEP BERABER, YA HİÇ BİRİMİZ.

Bilinçsiz işçiler, grev ve direnişlerde tek başına bu düzende paçasını kurtaramayacağını, sınıf mücadelesine girmek zorunda kalacağını anlar. Önce kendi işyerindeki arkadaşlarıyla birlik kurmaya çalışır. Ama bu yeterli değildir. Patronlar örgütüdür. Emperyalistlerle bütünleşmişlerdir. Büyük toprak ağalarının, toptancı tüccarların desteğini almaktadırlar. Bir tek işyerinin işçileri oligarşinin ordusunu, polisini, jandarmasını yenemez.

İşçi sınıfının birliğini sağlamak gerekmektedir. İşçi sınıfını en geniş kitleler halinde oligarşiye ve emperyalizme karşı mücadeleye sokmak zorunludur.

Grevci işçiler, günlerini bu birliği sağlamak için çalışarak geçirmelidirler. Her grevci işçi bir militan olmalıdır. Kahveleri, toplantı yerlerini gezmei, geceleri tanıdığı diğer işçilerin evlerini ziyaret etmelidir. Onları da oligarşiye karşı mücadeleye çekmeye çalışmalıdır. Grev deneylerini aktarmalıdır.

ZAFER ANCAK BÜTÜN EMEKÇİLERİN BİRLİĞİYLE SAĞLANABİLİR.

İşçi sınıfının birliğini sağlamak yeterli değildir. Düşmanımız oligarşidir. Oligarşi, emperyalistlerin, yerli telceli kapitalistlerin ve en büyük tefeci-tüccar ve toprak ağalarının ittifakıdır. Bu ittifak devrelecektir. İşçi sınıfı bunu tek başına başaramaz. Yoksul köylülüğü, köylerdeki küçük üreticileri, küçük esnafı, memuru yanına almadan iktidar mücadelesini başarıyla sonuçlandıramaz. Öğretmenlerle, öğrencilerle, teknik elemanlarla işbirliği yapmadan oligarşiye karşı başarıyla mücadele edemez.

Türkiye'de sınıf mücadelesi geliştikçe bu daha açık bir şekilde ortaya çıkmaktadır. Grevler artık tek tek işyerlerindeki grevler olmaktan çıkmıştır. Bir işyerindeki işçileri sadece o işyerinin patronu değil, bütün patronlar ve bütün sömürücüler saldırıya uğratmaktadır. Bilinçsiz işçiler bu toplu saldırı karşısında zorunlu olarak müttefikler aramayı öğrenecektir. 1969 yılında Türk Demir Döküm işgalinde çevre geçekodu halkının yeni fabrika işçilerine yardımcı, Yeraltı Maden İş Sendikasının 1976 yılında Yeni Çeltik Kömür İşletmelerindeki grevde köylülerin ve tüm demokratik güçlerin desteği bu ittifakın başarılı örneklerindedir.

Grevler ve direnişler, geniş kitlelere kimin dost, kimin düşman olduğunu bir kez daha gösterir. Grev ve direnişleri kimler destekliyor, kimler yandaş oluyordur? Kimler grevleri ve direnişleri kırmaya çalışıyordu? Geniş kitleler düşmanlarının kimler olduğunu kitaplardan değil, eylemlerden öğreniyor.

Grevler ve direnişler, doğru devrimci siyasetin işçi kitleleri arasında hızla yayıldığı yerlerdir. Revizyonistler mücadeleyi oligarşinin kanunlarının çizdiği sınırlar içine hapsedmeye çalışırlar. Espyonların dövdülmesini, patron köpeklerine karşı terör ugulanmasını önlemeye kalkarlar. Grevlerin çatışmasız geçmesini isterler. Polisin ve jandarmanın saldırılarını karşısına çıkamazlar. Devrimci işçi arkadaşlar, sendika ağalarının bu tavırlarını bütün işçilere teşhir etmelidir.

BİREYCİLİĞE PAYDOS.

Kapitalizm herkesi bireyci olarak yetiştirir. Sosyalist mücadele içinde pişmeyenler önce kendi çıkarlarını düşünürler. Halbuki sosyalizmi kurma mücadelesi ortak yürütülen bir savaştır. Bu savaşta bireyciliğe yer yoktur. Grevci işçi kitleleri ve özellikle öncü işçiler grev süresinde bireycilik eğilimini yıkmaya çalışmalıdırlar. Nöbete gelmeyen, başkasının hakkına el uzatan, verilen görevleri kaytaranlar kıyasıya eleştirilmelidir. Savaş ancak disiplin içinde yürütülürse başarıya ulaşılabilir. Savaş okulunda bireycilik ve disiplinsizlik en ağır bir şekilde cezalandırılmalıdır.

İKTİDAR MÜCADELESİ ANCAK DEVRİMCİ TEORİYİ ÖĞRENEREK VERİLEBİLİR

Grev yerlerinde seminerler, eğitim çalışmaları düzenlenmelidir. Devrimci işçi arkadaşlar, sürekli eğitim grupları oluşturmalarıdır. Normal zamanlarda günlük çalışmasından sonra kitap ve gazete okuma vakti çok sınırlıdır. Grevlerdeki hareketlilik ve zaman bolluğu eğitim için kullanılmalıdır. Devrimci teori olmaksızın devrimci eylem olmaz. İşçi sınıfı ancak devrimci teoriyi öğrenerek sınıf savaşını yürütebilir. Bu eğitim gruplarında gazete,

dergi ve kitaplar okunmasını yürütebilir. Bu eğitim gruplarında gazete, dergi ve kitaplar okunmalı; devrimci fikirler hiç bir kayıtle sınırlanılmadan birlik-eleştiri -birlik anlayışı içinde serbestçe tartışılmalıdır.

GÜVENLİĞİMİZİ KENDİMİZ SAĞLAMALIYIZ FAŞİZME KARŞI DİRENİŞ KOMİTELERİ OLUŞTURMALIYIZ

Grev ve direnişler iktidar mücadelesinin birer okulu olmasın, dahası, her iş yeri faşizme karşı direnişin birer kalesi olmasın, bu, ancak ve ancak her iş yerinde oluşturulacak direniş komiteleri, sadece grev ve direnişlerde, karşı devrimin saldırılarını göğüsleyip püskürtmekle kalmamalı, faşizme karşı mücadelesinin örgütlenmesinde sürekli birer unsur olmalıdır. Bunun içinde, bu komiteler, her türlü mücadele araç ve biçimlerini

yaşama geçirecek biçimde eğitimi ve teçhizatlandırılmalıdır.

Devrimci sendikaların grevlerini sarı sendikaların grevlerinden ayıran özellikler bunlardır. İşçiler için grevler birer savaş okuludur. Savaşın kendisi değildir. Geniş işçi kitlelerinin ve onun da ötesinde tüm emekçilerin savaşın zorunlu olduğunu öğrendikleri ve savaşa hazırladıkları yerlerdir.

Grevler ve direnişler, devrimci düşüncelerin geniş kitleler içinde kök salabileceği sürdürmüş ve gübrelenmiş topraktır. İşçi sınıfının nihai kurtuluşuna gönül vermiş devrimci işçiler ve grev ve direnişlerde militan bir mücadele vere vere çelikleşir ve kadrolaşır. İşçi kitlelerinin gerçek önderleri durumuna gelirler. Kitleler, iktidar mücadelesinin zorunluluğuna, devrimin zorunluluğuna bu grev ve direniş deneylerinden geçe geçe ikna olur. Grevlerin birer savaş okulu olmasının anlamı budur.

DEVRİMCİ İŞÇİLER!
-Grevleri gerçek bir savaş okulu haline getirmek için,
-Devrimci fikirleri en geniş işçi kitlelerine maletmek için,
-Sendikalarda devrimci önderlikleri oluşturmak için
MÜCADELENİN ÖN SAFLARINA!

"Grup sözleşmeleri" patronlar çetesinin çıkarımadır

MADEN İş-MESS çatışması gerçekte tekeli burjuvazinin saldırısıdır. Tekeli burjuvazi gücünün önemli bir kısmını MESS'de yoğunlaştırarak işçi sınıfının ekonomik-demokratik mücadelesini dizginlemek ve iğdişleştirmek istemektedir.

Tekeli burjuvazi bugünkü toplu iş sözleşmesi düzeninden huzursuzdur. Her işyeri için ayrı ayrı yapılan toplu sözleşmeler sürekli bir hareketliliğe yol açmaktadır. Tekeli burjuvazi cephesinin zayıf bir noktada alınan ileri bir hak, daha sonraki sözleşmelerde diğer işyerlerine de yayılmaktadır. Bazı işverenler, kısa dönemli çıkarları için genel olarak tekeli burjuvazinin çıkarlarını kenara itmekte ve sendikaların baskıları karşısında geri çekilmektedir.

Öte yandan sendikalar çok kârlı işyerlerinde daha iyi haklar elde etmektedirler. Grup sözleşmelerinin gerçekleştirilmesi halinde, tekeli işletmelerde daha düşük şartlarla sözleşme imzalanacaktır.

Tekeli burjuvazinin "grup sözleşmeleri" ve işkolu sözleşmesi teklifi bu sorunlara bir çözüm olacağı düşünülerek getirildi. 2 yılda bir yapılacak ve onbinlerce işçiyi kapsayacak sözleşmeler tepeden yürütülecek, her bir sözleşmenin bir başka işyeri için bir basamak teşkil etmesi önlenemez, işkolunda iki yıl "huzur, istikrar ve çalışma barışı" sağlanacaktır.

MESS'in grup sözleşmeleri teklifi 1976 yılı ortalarında başladı. Toplu sözleşme görüşmelerinde MESS yetkilileri yıllık ücretli izin sürelerinin artırılması, çalışma sürelerinin kasaltılması, ihbar ve kıdem tazminatlarının yükseltilmesi, işsizlik tazminatının ödenmesi ve kendi isteğiyle işten ayrılanların kıdem tazminatlarının alması tekliflerini daha baştan reddettiler. Uyuşmazlık tutanağı tutuldu.

1976 yılının Temmuz ayında 6-7 İşyerinde böylece grev kararı alındı. Fakat Maden-İş'in üst yönetimindeki reformist ve revizyonistler bu işyerlerinde greve çıkmadılar. Uyuşmazlık tutanağı tutulduktan sonra Maden-İş üst yönetimiyle MESS arasında her cuma günü gizli görüşmeler yapıldı. Maden-İş üst yönetimi, MESS'le arasındaki anlaşmazlığı bu görüşmelerde uzlaşma ile sonuçlandıracağını umdu. Grevi sürekli olarak erteledi.

Bu süre içinde yeni yeni işyerlerinin toplu sözleşmeleri geldi. MESS yeni yeni gruplar oluşturdu. Bu gruplardaki işyerlerinde de grev kararları alındı. Maden-İş üst yönetimi buralarda da gizli görüşmeler aracılığıyla uzlaşma aradı. Bu görüşmelerde işyerleri "grup" olarak ele alındı. Maden-İş üst yönetimi, MESS'in grup sözleşmeleri teklifini fiilen kabul etti.

Grev kararı alınp da greve çıkılmayan yerlerde işçi kitesi arasında huzursuzluk yayıldı. Sözleşmesi bir yıldır süren İstinye Bebişot işçileri sendikadan habersiz greve başladılar. Maden-İş yöneticileri müdahale edip işçiyi işbaşı yaptırıldılar. İşçiler bir çok fabrikada işi yavaşlatmak istedi. Arçelik fabrikasında üretim düştü. Maden İş üst yönetimi, işverenlerden önce müdahale etti. Üretimi eski düzeyine çıkarttı.

Maden İş yöneticilerinin bu uzlaşmacı tavrı işverenlere moral sağladı, MESS'in prestijini yükseltti. İşverenler, Koç'un denetimindeki MESS'in çevresinde örgütlenmelerini artırdılar. Eğer ilk gruptaki işyerlerinde derhal greve çıkılsaydı, MESS daha sonraki planlarını yürütemeyecekti. İşverenlerin MESS'e olan güvenleri sarsılacaktı. Toplu sözleşmeleri yürütme yetkisini MESS'e vermeyeceklerdi.

Maden-İş üst yönetimi ise MESS ile yapılan mücadeleyi oligarşinin kanunları çerçevesine hapsedmeye çalıştı. Ve başardı da. Kendi politikalarına uymayan işçi temsilcilerinin temsilcilik sıfatlarını kaldırdı ve işverenlerle anlaşarak işten atılmalarını sağladı. Tekeli burjuvazi saldırırken, Maden-İş yöneticileri "barış isteriz" diye direnip durdular. Ama onbinlerce işçi için bıçak kemiğe dayandı. Sendikann üst yönetimine karşı çalışmalarını sürdüren devrimci ve sağ muhalefetler güçlenmeye başladı. Genel Kurula üç ay kalmıştı. Erken seçim olacaktı. Taban bastırıyordu. Bu şartlar altında grevler başlatıldı.

Bugün Maden İş üst yönetimi MESS'in önerdiği grup sözleşmelerini fiilen kabul etmiştir. Bütün gizli görüşmeler bu şekilde yapılmıştır. İşçi sınıfının bugünkü örgütlenme düzeyi ve kadro durumu, ekonomik-demokratik mücadelede tek tek işyerlerinde ayrı ayrı sözleşmeyi gerektirmektedir. Maden-İş üst yönetiminin sınıf savaşını yerine oligarşiyle uzlaşma çabaları, oligarşinin hesaplarını doğru çıkartmıştır. Ama bu hesapları işçi sınıfı kararlı mücadelesiyle bozacaktır.

-İşçilerden habersiz, temsilcilerin katılmadığı gizli görüşmelere son verilmelidir!

-Şimdiye kadar yapılan bütün gizli görüşmeler işçilere açıklanmalıdır.

-Toplu sözleşme görüşmelerinde ve sendikann tüm çalışmalarında tabanın söz ve karar sahibi olması ilkesiyle sendika demokrasi uygulanmalıdır.

-GRUP SÖZLEŞMELERİNE HAYIR!

DEVRİMCİ YOL

Baskı-Dizgi
EM-AŞ Veb Ofset Tesisleri

15 GÜNLÜK SİYASİ Dergi
Sahibi
Mehmet Yazıcı
Sorumlu Müdürü
Yaşathak Arslan
Yönetim Yeri
Hasan Ali Yücel Cad. 39/D İncesu-ANKARA
Yazışma Adresi
P. K. 383 Kızılay-ANKARA